

Съществуването на международни, неправителствени и неутрални организации е нещо обикновено днес. Но да ти хрумне идеята за това във време, когато няма и намек за подобно нещо, е резултат от гениалност, стечение на обстоятелствата и... християнска вяра.

Той живеел в неутрална Швейцария, в Женева. Било 1859 г. Решил, че неговата компания можела да построи язовир в Алжир, където водата била толкова нужна. Но по онова време Алжир бил френска колония и трябвало разрешение от френския император Наполеон Трети. Тръгнал с една карета към Франция, за да поиска аудиенция от императора и да му изложи лично (и, както се надявал - убедително) нуждата от това начинание. Но... само на няколко километра от мирна Женева бушувала война. Френските и италианските армии се били опитвали да изгонят австрийците от Италия. Армиите се изтребвали, без да могат да надделят една над друга. Пътят за френската столица минавал през бойното поле. Анри Дюнан - така се казвал човекът, за когото разказваме, се надявал, че като швейцарец и двете враждувачи страни нямамо да го закачат. Но щом стигнал до бойната линия, французите го заловили и френският генерал веднага заповядал да го разстрелят. Тогава за него се застъпил френският лекар, който едва смогвал да оперира ранените: "Но това не е шпионин, това е помощникът, когото от толкова дълго време чакам - нали виждате, че не мога да оказвам помощ на всички, тъй като ранените са толкова много, а няма персонал и

повечето от тях умира без медицински грижи!" - казал той на генерала.

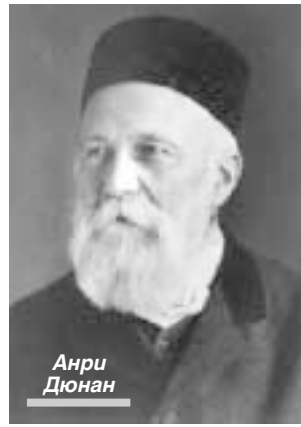
която щяла да го откара безопасно в неутрална Женева, Анри, прогнат от страданието на умиращите и осакатените, решил да остане на фронта като помощник на единствения лекар там.

Междувременно той изпращал писма до своята приятелка в Женева и водел подробен дневник, в който описвал ужасите, тежките страдания, незачитането на човешкия живот, недостига на медикаменти и медицински персонал, както и грозния лик на войната. Тя, от своя страна, публикувала

ка дневникът бил спасен.

Измежду пленените ранени австрийци имало и лекари, на които Дюнан възложил да оперират ранените френски и австрийски войници. Френското командване научило и за тази негова "гръзка" постъпка и заповядало всички австрийци да бъдат предадени на френското разузнаване, където ги очаквали мъчения и евентуално смърт. Тогава Дюнан решил да изведе ранените австрийци на безопасно място. Но тъй като пътят минавал през фронтната линия, му предричали си-

чертал кръст. Боя за начертаването му нямало, но в замяна на това кръв се намирала достатъчно. Така червен кръст на бял фон станал символ

Анри Дюнан

много езици. Целият свят бил разбунен. От Джордж Вашингтон в Америка (който в момента бил зает с гражданската война, но намерил време да я прочете) до Дикенс и най-великите умове на епохата били потресени от прочетеното. Защото за първи път се лансирала идеята, че войната, независимо от каузата, която защитава, е лошо, античовечно, антибожествено дело, жестоко и отвратително. Днес е лесно да твърдим това, но тогава на нея се гледало като на нещо благородно и героично, била обвеяна от ореола на доблестта и честта. За първи път Дюнан смъкнал маската ѝ и по-казал грозния ѝ облик.

Под влияние на неговите идеи пет души - негови съмишленици, решили да основат организация, която да се грижи за ранените по време на война и да ги пренася от бойното поле до лазарета и да им оказва помощ. Но коя гръжава щяла да се съгласи нейна организация да помага и на вражеските войници?! Тогава на Дюнан отново хрумнала гениалната идея - тази организация да бъде международна и неправителствена. До този момент таква нещо било нечувано и невиждано.

В процеса на създаване на устава на организацията се явили безброй пречки: трябвало да се уредят за първи път по съвсем нов начин редица въпроси - за военнопленниците, за цивилните, оказали помощ на ранен вражески войник, за статута на медицинския персонал, работещ за организацията, за опазване живота им на бойното поле, за отношението на отделните страни, и т. н., и т. н. Накрая дошъл ред на името. Дали различни предложения. Един от събралите се казал на Дюнан: "Хората и без това те наричат "Човекът с червения кръст". Нека се нарича "Червен кръст".

Продължава на стр. 6

СЛЕД НЕГО СВЕТОТ Е РАЗЛИЧЕН

гурна смърт - на него и на тези, които водел.

Тогава му хрумвало нещо, което щяло да окаже силно влияние върху света за столетия напред. Чудел се какъв знак да покаже на враждувачите страни, когато наближи бойното поле, та да го зачетат и двата лагера и да не ги зас-

лът на християнското милосърдие.

Когато наближили театъра на военните действия, с червения кръст, развяващ се на знамето, и с още един чаршаф с червен кръст, залепен на болничната кола, френските гренадери свалили пушки. А когато смелчаците застанали точно между двете враждувачи страни и мимоходом прибрали някой и друг тежко ранен австриец в колата под гръжда от куршуми, австрийците също спрели да стрелят и свалили пушки. Тогава техният генерал издал забележителната заповед: "За поощрени!" След малко същото направили и французите - и коравите воители се треперели и опушени от барута ръце отдали чест на доблестния швейцарец и неговата храбра групичка ранени хора, извършили един от най-великите подвизи в историята.

В Женева Дюнан публикувал спомените си от войната в книга, озаглавена "Спомени от Солферино". Едва ли има друга книга, оказала толкова огромно влияние върху умовете на хората от своето време. Бързо била преведена на

Шивашкият курс, организиран от Червения полумесец в раздирания от войни Афганистан, дава на тези жени безценен шанс за по-добър живот. Кабул, Афганистан, ICRC

Така животът на Дюнан бил спасен и той, макар и да нямал медицинска подготовка, останал там да помага на страдащите и умиращите войници.

Още първата нощ от пребиваването му сред охкащите и загиващите ранени, жестоката реалност на смъртта, човешката безпомощност пред нея и страданието, кръвта, агската машина на войната, безмислената касапница и фалшивият ореол на "героизма" да убиваш преобразили напълно живота му. И когато след 1-2 дена неговият спасител - лекарят, му съобщил, че вече бил намерил кола,

кувала в пресата някоя от тях, което довело до разгорещени дебати, стигнали до ушите на френския император. Той заповядал да забранят на Дюнан да праща писма от фронта, обскурирали го, конфискували и унищожили ценния му дневник, пълен с фактически материал, описания и впечатления, които той смятал по-късно да публикува. За цястие след замислянето на императорските чиновници успял да спаси от огъня по-голямата част от индигата, под която правел записките си и на които ясно личало написаното. Та-

трелят. Питал се - какво е общото между двете нации, разделени и противоречащи си по почти всички въпроси. И решил: и французите, и австрийците, са християни. Щял да им покаже християнския символ - кръста, и да види дали ще се осмелят да стрелят срещу него. Щели да развяват срещу куршумите знамето на кръста! Само че там други знамена не се намирили освен бели болнични чаршафи. Дюнан взел един и на него на-

Било студено, пронизващо студено. Вятърът биел и снегот валил силно. Било Бъдни вечер на 1952 г. в едно далечно село в Корея. Само няколко човека били все още на улиците, довършвайки последните си коледни работи. Самотна жена, около 20-годишна, бавно пристъпвала по улицата. Всяка стъпка била мъчително. Било ѝ трудно да се движи напред срещу шибация вятър. Била бременна в деветия месец и бебето трябвало да се роди точно тази нощ. Няма семейство. Бащата бил американски войник. Сега била сама, напълно сама, и нямало къде да роди бебето. Спомнила си

Една колега след войната в Корея

за един лобезен мисионер в другия край на селото. Изведнъж в ума ѝ запрелели мисли. "Само да успея да се добера до къщата на този човек навреме - и ще мога да родя там."

Като пресичала един мост, разпознала предупредителните знаци, че бебето скоро ще се появи. Залитайки по стръмнината към коритото на реката, намерила убежище под моста. Там, в мразовития студ, била младата корейка родила момче. През цялата нощ го зави-

вала в собствените си дрехи, за да го стопли.

Рано сутринта на Рождество, като пресичал моста, пасторът мисионер чул плач на новородено. Бързо се втурнал да помогне. Намерил майката умряла от студ, но бебето, загънато в нейните дрехи, било добре.

Веднага докладвал на властите. Тъй като момчето нямало баща, пасторът в края на краищата го осиновил. Докато минавали годините, баща и син станали неразделни приятели. Десет години

след това, на Бъдни вечер през 1962 г., бащата разказал на осиновения си син за невероятната жертва на неговата майка. Момчето било покъртено.

В коледното утро, когато тихо влязъл в стаята му, за да го събуди, пасторът намерил леглото празно. Претърсил къщата, но не могъл да го намери. Докато се взирал през прозореца, видял стъпки в снега. Бързо ги последвал до моста, където бил намерил момчето преди 10 години. Там, за свое пълно удивление,

видял сина си да стои под моста - бос, съблечен до кръста, треперещ в снега и плачещ. Бащата изтичал и го прегърнал. Момчето го погледнало през насълзените си очи и изхълцало: "Тате, исках да знам как се е чувствала мама онази нощ преди много време, когато е умряла заради мен!"

Исус знае какво означава да бъдеш самотен, уморен, отхвърлен, тъжен, наранен и обиден... Той е дошъл в този студен, жесток, коравосърдечен свят, за да поеме цяла-

та тежест на сатанинската злоба. Преживял е такава физическа болка, емоционална травма, психологически стрес и душевна мъка, каквито ние изобщо не можем да си представим. Всичко, което е преживял, е заради нас. Той знае. Разбира. Съчувства. Той е загрижен. Той е близо до нас. Трепери в студения свят заедно с нас.

Ела при него с цялата си сърдечна болка, създи и мъка! Той знае какво чувстваш точно сега и е до теб, за да ти помогне!